

## Arrest

nr. 204 427 van 28 mei 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en etnisch Afar te zijn. U werd geboren op 13 juli 1995 te Mekka, Saoedi-Arabië. U woonde gans uw leven in Saoedi-Arabië. Uw vader is volgens uw verklaringen geboren in Rahayto, huidig Eritrea en ging in 1974 via Djibouti – waar hij als Afar een Djiboutiaans paspoort verkreeg – naar Saoedi-Arabië. Uw moeder ontvluchtte Eritrea toen ze 21 jaar oud was. In 2015 maakte u de middelbare school af. Eind 2015 verviel uw Iqama en hing deportatie in de lucht. In Mekka werd u 5 keer gearresteerd omdat uw verblijfsvergunning vervallen was. Halverwege 2016 verliet u Saoedi-Arabië uit vrees gedepoteerd te worden naar Eritrea. Met uw eigen Djiboutiaans paspoort en een Spaans visum vloog u vanuit Riyadh naar Turkije en vervolgens naar Spanje.*

Vanuit Spanje nam u het vliegtuig naar België waar u 15 augustus 2016 arriveerde en 17 augustus asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties. Na uw vertrek zouden uw vader, moeder en zus gedeporteerd zijn naar Eritrea.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie neer van een identiteitskaart waarvan u verklaart dat die uw vader toebehoort, een originele lidkaart van Eritrese gemeenschap in Jeddah tevens van uw vader en een brief van de Eritrean Afar State in Exile (EASE).

## **B. Motivering**

**Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.** U verklaart niet naar uw land van herkomst Eritrea te kunnen terugkeren omwille van de eindeloze legerdienst. Uit het geheel van uw verklaringen en uit het administratief dossier wordt duidelijk dat u –tevens- Djiboutiaans staatsburger bent en bijgevolg een vrees bij terugkeer ten opzichte van Djibouti moet worden onderzocht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België in het kader van uw asielaanvraag valse verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw identiteit. U verklaarde op 16 augustus 2016 dat uw naam N.M.A. is en u op 1 januari 2000 geboren werd te Aassab Saghir te Eritrea, alsook dat u de Eritrese nationaliteit bezit. Na confrontatie met het door u gebruikte paspoort voor een Schengen visum –waaruit blijkt dat u M.N.A.M. heet, geboren op 13 juli 1995 te Riyadh, Saoedi-Arabië en dat u de Djiboutiaanse nationaliteit heeft - verklaart u het volgende : 'Ik heb gelogen over mijn leeftijd bij de inschrijving. Ik ben 20 jaar. Mijn naam is M.N.A.M.. De gegevens op mijn paspoort zijn correct. Mijn moeder is Djiboutiaanse. Door haar kreeg ik deze nationaliteit. Mijn vader is Eritreeër. Ik had bang om teruggestuurd te worden naar Saoedi-Arabië. Vandaar dat ik loog deze ochtend. Ik kan bewijzen vragen van de nationaliteit van mijn vader. Ik neem deze mee volgende keer. Mijn paspoort ben ik kwijt geraakt in Spanje'. Dat u bij aanvang van uw asielprocedure valse verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw identiteit, en pas na confrontatie met het door u gebruikte Djiboutiaanse paspoort, besluit uw ware identiteit te onthullen, toont aan dat u de Belgische asielinstanties bewust om de tuin trachtte te leiden. U tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd om welke reden u bij aanvang van uw asielaanvraag verklaarde N.M.A. te heten, geboren op 1 januari 2000, stelt u dat te hebben gedaan omdat u van Spanje kwam en u zich ervan bewust was dat Dublin een groot issue was. U voegt toe bang te zijn geweest gedeporteerd te worden en te hebben gezegd dat u via de zee kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, worden echter waarachtige verklaringen verwacht betreffende zijn identiteit en de ware toedracht van zijn reisroute en asielmotieven. Zonder een zicht op de reële situatie van een persoon kan de Commissaris-generaal geen besluit nemen aangaande zijn asielaanvraag. Deze vaststelling tast tevens uw algehele geloofwaardigheid aan.

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en niet naar uw land van herkomst, Eritrea, te kunnen terugkeren omwille van de eindeloze legerdienst. Er zijn echter verschillende elementen die erop wijzen dat u de Djiboutiaanse nationaliteit bezit, wat u ten stelligste ontkent. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u Eritreeër te zijn van origine, geen andere nationaliteit te hebben en die nooit te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Wat hierbij verwondert is dat u –nadat u werd geconfronteerd met het door u gebruikte Djiboutiaanse paspoort voor uw reis en het aanvragen van een visum – verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben verkregen via uw moeder die Djiboutiaanse is. Bovendien vroeg u met een Djiboutiaans paspoort (X) een Schengen visum aan bij de Spaanse ambassade te Riyadh. **Dit spreekt uw bewering louter de Eritrese nationaliteit te bezitten danig tegen.** Ook verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat uw vader de Eritrese en uw moeder de Djiboutiaanse nationaliteit bezit, waar u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat uw moeder de Eritrese nationaliteit heeft (zie verklaring DVZ, vraag 13 en gehoorverslag CGVS, p. 9). U hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel te hebben gezegd dat zij een Djiboutiaans paspoort heeft. U er nogmaals op gewezen dat bij de DVZ uitdrukkelijk vermeld werd dat uw moeder de Djiboutiaanse en uw vader de Eritrese nationaliteit heeft, oppert u dat het te wijten kan zijn aan een verkeerde vertaling van de tolk, wat geen vergoelijking kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, daar u zelf tevens uitdrukkelijk verklaarde (zie zelfgeschreven nota) dat u de Djiboutiaanse nationaliteit heeft via uw moeder die Djiboutiaanse is. U ermee geconfronteerd dat Eritrea of Djibouti bezwaarlijk hetzelfde klinkt, herhaalt u gezegd te hebben dat ze een Djiboutiaans paspoort had, maar de Eritrese nationaliteit.

**Doorheen het gehoor op het CGVS komen er nog andere elementen naar voor die aantonen dat u de Djiboutiaanse nationaliteit bezit.** U verklaart dat uw vader in 1974 – toen hij volgens de geboortedatum op zijn identiteitskaart 5 jaar oud was - vanuit het gebied Rahayto in Eritrea naar Djibouti is gevlucht. Toen hij Eritrea ontvluchtte, was Eritrea echter nog geen Eritrea maar Ethiopië.

Aangezien hij Afar was –Afar zijn in Eritrea, Ethiopië alsook in Djibouti woonachtig (zie administratief dossier) – heeft hij een Djiboutiaans paspoort verkregen. Vanuit Djibouti slaagde hij erin een werkvisum

te regelen voor Saoedi-Arabië. U gevraagd hoe uw vader dat Djiboutiaans paspoort verkregen heeft, antwoordt u dat hij Afar is en ook in Djibouti Afar wonen en hij dat paspoort op die manier bemachtigd heeft. U meent dat uw vader de Djiboutiaanse nationaliteit echter niet heeft en nooit heeft gehad, en enkel Eritrees staatsburger is. Ook uw moeder verkreeg haar paspoort op soortgelijke wijze toen zij op 21 jarige leeftijd Eritrea zou zijn ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook uw broer en zussen hebben een Djiboutiaans paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Wat verwondert is dat u bij de DVZ verklaarde dat uw broer en zus geen nationaliteit hebben (zie verklaring DVZ, vraag 17) terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat ook zij de Eritrese nationaliteit zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). U hiermee geconfronteerd, verklaart u te hebben gezegd dat ze geen Eritrese identiteitskaart hebben, maar wel de Eritrese nationaliteit. Uw ouders moesten hun paspoort tevens regelmatig vernieuwen om hun verblijfsvergunning te kunnen verlengen.

U verklaart zelf een Djiboutiaans paspoort te hebben gehad. Uw vader had een Djiboutiaans paspoort om in Saudi-Arabië te wonen en toen u werd geboren, werd u als zoon in het paspoort van uw vader geschreven. Toen u opgroeide, moest u een eigen paspoort hebben opdat u een residentiekaart (iqama) zou kunnen verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart op 15 jarige leeftijd met uw vader mee te zijn gegaan naar het [Djiboutiaans] consulaat in Jeddah, uw vingerafdrukken te hebben afgelegd en op die manier uw Djiboutiaans paspoort te hebben verkregen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U gebruikte uw eigen legitiem Djiboutiaans paspoort om een Spaans visum aan te vragen en om naar Europa te komen. In uw visumaanvraag staat duidelijk te lezen dat zowel uw nationaliteit bij geboorte als uw huidige nationaliteit de Djiboutiaanse is (zie administratief dossier).

**De essentie van de zaak is dat u niet ontkent een Djiboutiaans paspoort te hebben gehad –dat volgens uw verklaringen gestolen werd in Spanje – en u geen verklaring biedt hoe dat paspoort werd verkregen én –in het geval van uw ouders- werd vernieuwd, zonder de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten.** Er werd u verscheidene keren gevraagd hoe u een Djiboutiaans paspoort kon verkrijgen, zonder de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, waar u geen afdoend antwoord op kon geven. Zo stelde u de Eritrese nationaliteit te hebben en het Djiboutiaans paspoort te hebben gekregen omdat uw vader dat heeft, waarmee u niet aantoonde de Djiboutiaanse nationaliteit niet te bezitten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd hoe het Djiboutiaans consulaat of de Djiboutiaanse ambassade wist dat u recht had op een Djiboutiaans paspoort, verklaart u enkel te weten dat uw vader u naar het consulaat bracht en uw vingerafdrukken werden genomen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dat u op het (Djiboutiaans) consulaat te Jeddah een Djiboutiaans paspoort heeft verkregen toont aan dat u de Djiboutiaans nationaliteit bezit. U er verder in het gehoor mee geconfronteerd dat het onbegrijpelijk is dat iemand een Djiboutiaans paspoort heeft en dat –in het geval van uw ouders - kan vernieuwen zonder die nationaliteit te bezitten, stelt u dat uw vader geen Djiboutiaanse identiteitskaart had en hij die niet voor u zou kunnen verstoppen, waarmee u geen antwoord geeft op de vraag. U duidelijk gemaakt dat iemand geen paspoort kan verkrijgen zonder de nationaliteit van dat land te bezitten, antwoordt u dat er drie manieren zijn om een paspoort te verkrijgen: met behulp van anderen, het betalen van geld of het vervalsen van paspoorten. U voegt toe dat uw vader het Djiboutiaans paspoort verkreeg omdat hij etnisch Afar is. U vervolgt dat paspoorten niet zo moeilijk te verkrijgen zijn en als voorbeeld geeft u wat u interventie noemt: via via gaan om iets te verkrijgen. U oppert dat uw vader mensen kent die mensen bij de ambassade kennen. U vervolgens gevraagd hoe het bij uw vader ging, antwoordt u niet te zeggen dat uw vader het zo deed maar dat uw vader het paspoort kreeg zonder identiteitskaart en naar Saoedi-Arabië kwam en het vernieuwen van het paspoort op soortgelijke wijze verloopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Hiermee ontkracht u nog steeds niet de Djiboutiaans nationaliteit te hebben daar u vervalt in algemeenheden en er niet in slaagt te staven hoe uw vader –en uzelf- zonder de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten houders zijn van Djiboutiaanse paspoorten. Dat mensen van verschillende origine Djiboutiaanse paspoorten gebruiken om in Saoedi-Arabië te verblijven, wordt niet betwist maar kan niet verklaren hoe u zonder de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten een Djiboutiaans paspoort had/heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).

**Hieruit kan enkel worden geconcludeerd dat u de Djiboutiaanse nationaliteit bezit en uw vrees ook ten aanzien van Djibouti moet worden onderzocht.** U gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Djibouti, stelt u niets van Djibouti te weten en er enkel het paspoort van te hebben maar dat het uw land niet is, en niet is waar u hoort, waaruit **geen vrees voor vervolging blijkt op basis van een van de gronden zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie van Genève noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.** U erop gewezen dat indien uw ouders wisten dat ze gedepoteerd zouden worden naar Eritrea, ze naar een ander land hadden kunnen gaan, verklaart u dat er onvoldoende geld was. U ermee geconfronteerd dat jullie allemaal een Djiboutiaans paspoort hadden en bijgevolg dus naar Djibouti hadden kunnen gaan, antwoordt u eveneens niets te weten van Djibouti en haalt u geen vrees voor vervolging aan.

Met betrekking tot die deportatie moet opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent weinig aannemelijk zijn. U verklaart dat de Saoedische autoriteiten wisten dat uw vader de Eritrese nationaliteit had en dat

ze weten dat zij die verschillende paspoorten hebben, Eritrees zijn. Vervolgens voegt u echter toe dat zij met verschillende paspoorten uit verschillende Oost Afrikaanse landen –en dus niet noodzakelijk Eritrea- komen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). U nogmaals gevraagd waarom uw ouders gedeporteerd zouden worden naar Eritrea terwijl ze houder zijn van een Djiboutiaans paspoort, verklaart u dat ze weten dat hij Eritreeër is en dat hij een Eritrese identiteitskaart heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Hoe de Saoedische autoriteiten zouden weten dat uw vader als houder van een Djiboutiaans paspoort, de Eritrese nationaliteit zou hebben, kan u niet duiden.

Over wat er met uw ouders is gebeurd nadat ze gedeporteerd zouden zijn, heeft u weinig informatie. U verklaart dat uw broer in Soedan u zei informatie te hebben verkregen betreffende uw ouders, namelijk dat uw vader in de gevangenis zit en uw moeder en zus in een kamp –welk kamp weet u niet. U kan ook geen antwoord geven op de vraag hoe uw broer die informatie verkreeg. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u trachtte meer informatie te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Uw gebrek aan interesse tast de geloofwaardigheid van de deportaties aan.

Dat u de Eritrese nationaliteit zou bezitten, leidt u af uit het gegeven dat uw vader Eritreeër is, en u bijgevolg ook. Het is inderdaad zo dat een kind van een Eritrese moeder of vader, de Eritrese nationaliteit heeft (zie administratief dossier). **U kan de Eritrese nationaliteit van uw vader en uw Eritrese nationaliteit echter niet aantonen.** U gevraagd hoe u weet dat uw vader de Eritrese nationaliteit heeft, verklaart u dat uw vader geboren is te Rahayto en in Saoedi-Arabië lid is van de Eritrese gemeenschap. U voegt toe dat je een paspoort, maar geen staatsburgerschap, kan vervalsen. U erop gewezen dat ook een identiteitskaart vervalst kan worden, oppert u dat uw vader geboren is in Rahayto en vandaar afkomstig is, waarmee u zijn Eritrese nationaliteit geenszins aantoon (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U gevraagd hoe u weet dat uw moeder de Eritrese nationaliteit heeft, stelt u dat u de Eritrese identiteitskaart heeft gezien van uw ouders, alsook hun gemeenschapskaart (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd naar eigen Eritrese identiteitsdocumenten, stelt u erg warrig dat toen u zich registreerde om een identiteitskaart te verkrijgen, uw residentiekaart vervallen was, en dat u de leeftijd niet had voor een identiteitskaart en dat u een visum verkreeg op hetzelfde moment dat uw residentie verviel. U om verduidelijking gevraagd, antwoordt u dat uw residentie reeds eerder was vervallen en u in de gevangenis zat. U gevraagd wat u deed om uw Eritrese identiteitskaart te verkrijgen, verklaart u dat uw vader alles regelde omdat een Eritrese identiteitskaart nodig is als je Saoedi-Arabië verlaat omdat je niet weet wat er staat te gebeuren op de plek waar je naartoe gaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U maakt niet geheel duidelijk om welke reden een Eritrese identiteitskaart voor u aangevraagd zou zijn. Vervolgens verklaart u wél met uw vader mee te zijn gegaan naar de Eritrese ambassade om u te registreren voor een identiteitskaart, maar buiten te hebben gewacht (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Het spreekt toch enigszins tot de verbeelding dat u zich kenbaar zou maken bij het land waarnaar u terugkeer vreest terwijl een deportatie boven uw hoofd hing. U daarmee geconfronteerd, stelt u dat de deportatie niet van de ambassade komt, maar van de Saoedische overheid – wat uiteraard klopt – en dat uw vader u probeerde uit Saoedi-Arabië te krijgen en om die reden een Eritrese identiteitskaart wilde laten opstellen. U kon echter met uw Djiboutiaans paspoort zonder problemen reizen – zoals u ook heeft gedaan – waardoor het opmerkelijk blijft dat u zich als Eritreeër kenbaar zou hebben willen maken bij de autoriteiten die u vreest. Tevens is het niet zo makkelijk een identiteitskaart aan te vagen bij diplomatieke vertegenwoordigers van Eritrea in het buitenland. Indien de aanvrager zijn of haar Eritrese staatsburgerschap niet schriftelijk kan bewijzen, kunnen drie getuigen de Eritrese nationaliteit bevestigen. Na verificatie van de overgelegde informatie op grond van beschikbare bronnen, stuurt de buitenlandse vertegenwoordiging de aanvraag via het ministerie van buitenlandse zaken in Asmara door naar de Migratiedienst. Daar wordt de informatie vergeleken met de desbetreffende informatie in de Eritrese burgerlijke stand. Na goedkeuring wordt de identiteitskaart afgegeven en doorgestuurd naar de buitenlandse vertegenwoordiging. Aanvragers moeten daarnaast vaak aantonen dat zij (soms een deel van) de diaspora belasting hebben betaald; deserteurs en dienstplichtontduikers wordt gevraagd een spijtbetuiging te ondertekenen (zie administratief dossier).

Om uw Eritrese nationaliteit te staven, legt u een kopie van een identiteitskaart van uw vader, een originele lidkaart van uw vader van de Eritrese gemeenschap in Jeddah en een brief opgesteld door Eritrean Afar State in Exile (EASE), neer. Met betrekking tot de identiteitskaart moet opgemerkt dat het een kopie betreft en dat kopieën slechts beperkte bewijswaarde bevatten daar zij mits het nodige knippen plakwerk eenvoudig zelf gefabriceerd kunnen worden. Tevens is er geen enkele garantie dat de identiteitskaart werkelijk van uw vader was. U kan tevens niet duiden hoe uw vader zijn identiteitskaart verkregen heeft (zie gehoorverslag CGVS. p. 16). Bovendien zijn valse Eritrese identiteitskaarten makkelijk te verkrijgen (zie administratief dossier).

Met de gemeenschapskaart van uw vader tracht u aan te tonen dat uw vader Eritreeër is, ondanks het gebruikte paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Zulk een kaart –die bovendien erg makkelijk te vervalsen is en waarvan geenszins duidelijk is wie de houder is - toont iemands nationaliteit echter niet

aan. De kaart is bovendien in 1997 vervallen en bijgevolg erg gedateerd. **Nogmaals moet worden benadrukt dat in deze beslissing niet het in twijfel trekken van uw eventuele Eritrese nationaliteit centraal staat, maar wel het bekrachtigen van uw Djiboutiaanse nationaliteit, de enige houvast die de Commissaris-generaal heeft.** Met het document van EASE tracht u aan te tonen dat u Eritrees bent en van de Afar regio afkomstig bent. U gevraagd waarom dit document werd opgesteld, antwoordt u hen te hebben uitgelegd dat alle Eritreeërs hun papieren binnen 2 of 6 maanden krijgen, en u werd vergeten omdat u Afar bent van Eritrea. U toonde hen het staatsburgerschap van uw vader en de Eritrese identiteitskaart. Het document van EASE kan uw Eritrese nationaliteit geenszins aantonen daar het gebaseerd is op uw eenzijdige verklaringen en bijgevolg erg gesolliciteerd is. Er wordt verwezen naar de historische achtergrond van de Afar – en dat zij in Ethiopië, Eritrea én Djibouti wonen – en de vervolging van Afar in Eritrea, waarmee **geen vrees in concreto** wordt aangetoond. Opmerkelijk is volgende zin: ‘Mr. N. is one of many thousands of Eritrean Afar who **were** uprooted by the aggression of Eritrean government in Asmara’. Opmerkelijk daar u nooit in Eritrea woonachtig was, waaruit blijkt dat u –indien het document werkelijk werd opgesteld door EASE – tegenover hen loog over uw herkomst. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat hij weet dat u geboren bent in Saoedi-Arabië en hij praat over wat de Afar meemaken.

**U kan niet ontkrachten de Djiboutiaans nationaliteit te hebben en bijgevolg moet ook een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Djibouti worden onderzocht. Uit het geheel van uw verklaringen (zie supra) blijkt dat die vrees afwezig is.**

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat volgens de Djiboutiaanse nationaliteitswetgeving een kind wiens vader een burger is van Djibouti, Djiboutiaans staatsburger is ongeacht zijn of haar geboorteland (zie administratief dossier). Daar u drager was van een Djiboutiaans paspoort, kan worden gesteld dat tevens uw vader de Djiboutiaanse nationaliteit heeft. Men kan de Djiboutiaanse nationaliteit onvrijwillig verliezen indien men vrijwillig een andere nationaliteit verwerft, wat in uw geval niet van toepassing is.

U verklaart met uw Djiboutiaans paspoort en Spaans visum van Saoedi-Arabië naar Spanje te zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Met betrekking tot dat visum en uw reis legt u echter tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij de DVZ dat het visum voor Spanje 2 à 3 weken geldig was, waar u tijdens het gehoor op het CGVS de geldigheid van het visum niet langer blijkt te kennen. U voegde toe niet te weten waar het visum werd verkregen en dat iemand werd betaald om voor het visum te zorgen (zie verklaring DVZ, vraag 28 en gehoorverslag CGVS, p. 12). Overigens verklaarde u dat u uw reis zelf regelde en daarvoor 40.000 Saoedische Rial betaalde. De naam van de smokkelaar was u onbekend (zie verklaring DVZ, vraag 36). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u dat uw vader het visum regelde met iemand –wiens naam u niet kent – die tussenkwam tussen u en de prins. U verklaart dat visum te hebben gekregen omdat u met een groep meeding om een traditionele dans te tonen en dat u bij vertrek de prins ontmoette, wat een iets genuanceerder verhaal is dan bij de DVZ (zie gehoorverslag CGVS, p. 34). U verklaart overigens zelfs niets te hebben moeten doen om het visum te verkrijgen. U geconfronteerd met het feit dat u vingerafdrukken heeft moeten afleggen, stelt u enkel vingerafdrukken te hebben afgelegd op de luchthaven van Riyadh en in Spanje. Pas nadat de vraag verschillende keren wordt gesteld, verklaart u naar de Spaanse ambassade te zijn gegaan en daar samen met andere leden van de groep vingerafdrukken te hebben moeten afleggen (zie gehoorverslag CGVS, p.35). Dat u geen spontane verklaringen kan afleggen met betrekking tot het visum en uw reis naar Europa, tast de geloofwaardigheid ervan –en tevens uw algehele geloofwaardigheid – aan.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Over het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 januari 2018 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat hij in Saudi-Arabië geboren is, maar “er nooit verblijfsrecht of nationaliteit [heeft] bekommen”, dat zijn vader nooit de Djiboutiaanse nationaliteit had, maar wel een Djiboutiaans paspoort, dat er “met geld en invloed” veel gekocht kan worden en dat zijn vader ook voor verzoeker een Djiboutiaans

paspoort regelde om zijn vlucht mogelijk te maken. Hij herhaalt dat hij nooit de Djiboutiaanse nationaliteit heeft gehad.

Hij legt *“als bewijs van haar Eritrese nationaliteit”* verschillende stukken neer. Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal *“geen graten [ziet] in het aanhalen van het Djiboutiaans paspoort - waarvan verzoekende partij uitgelegd heeft hoe zij hieraan kwam, gaat ervan uit dat dat een origineel document is - maar de rest van de documenten die in het voordeel van verzoekende partij spelen in twijfel [trekt]”*.

Hij stelt: *“Mocht Uw Raad - per impossibile - alsnog van mening zijn dat verzoekende partij over de Djiboutiaanse nationaliteit zou beschikken, dan dient opgemerkt te worden dat verwerende partij op geen enkel ogenblik heeft onderzocht hoe verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Djibouti en in welke omstandigheden zij er terecht zal komen.”* Hij voert aan dat hij niet geboren is in Djibouti, er nog nooit geweest is, er geen enkel sociaal netwerk heeft en er volledig aan zijn lot dreigt te worden overgelaten.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *“ingevolge artikel 39/2 §1,2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*.

## 2.2. Stukken

Bij een aanvullende nota, op 9 maart 2018 toegekomen op de Raad, voegt verzoeker *“een verklaring waarin staat dat cliënt lid was van de Eritrean Nahda Party (ENP)”* en *“zijn lidmaatschapskaart”*.

## 2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

## 2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. De Raad herinnert eraan dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt aan verzoeker een nationaliteit toe te schrijven die hij zelf niet beweert te bezitten en ook de Raad heeft geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst.

Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische

en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

2.4.2. Voorop stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Saoedi-Arabië zijn Djiboutiaans paspoort voorlegde aan de Spaanse ambassade voor het verkrijgen van een Schengenvisum. De Raad ziet niet in waarom aldus niet zou aangenomen worden dat verzoeker de Djiboutiaanse nationaliteit bezit. Er kan immers ervan worden uitgegaan dat zowel de Djiboutiaanse, de Saoedische en de Spaanse autoriteiten zorgvuldig zijn geweest bij het uitreiken van hun documenten. Bovendien wordt voor een visumaanvraag ook bijkomende documenten vereist, waaronder een reisverzekering, financiële garanties (loonfiches). Dat al deze instanties niet zouden hebben opgemerkt dat verzoekers nationaliteit niet klopte, of dat al zijn voorgelegde documenten vervalst waren, kan niet overtuigen. Op basis van het Djiboutiaans paspoort kan aldus reeds verzoekers Djiboutiaanse nationaliteit vastgesteld worden. Indien verzoeker deze Djiboutiaanse nationaliteit wenst te ontkennen dan hoort hij grondige toelichtingen te geven, wat zoals hieronder blijkt, niet het geval is.

2.4.3. Verzoeker diende op 17 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Hij deed dit onder de naam N.M.A. en beweerde op 1 januari 2000 geboren te zijn in Aassab Saghir, Eritrea, en de Eritrese nationaliteit te bezitten. Uit een vergelijking van de door verzoeker gegeven vingerafdrukken blijkt echter dat hij op 26 juni 2016 op de Spaanse ambassade in Saoedi-Arabië een visum bewoog en dat hij hiervoor een paspoort gebruikte op naam van M.N.A.M., geboren op 13 juli 1995 te Riyadh, Saoedi-Arabië, en (bij geboorte) van Djiboutiaanse nationaliteit. Na confrontatie met deze gegevens legde verzoeker op 17 augustus 2018, bijgestaan door een tolk, een schriftelijke verklaring af waarin hij bevestigde dat hij had gelogen over zijn leeftijd, dat zijn naam inderdaad M.N.A.M. is en dat hij de Djiboutiaanse nationaliteit heeft omdat zijn moeder Djiboutiaanse is. Vervolgens vulde verzoeker op 23 augustus 2016 de "*Verklaring DVZ*" in, waar hij nogmaals liet optekenen dat hij over Djiboutiaanse nationaliteit beschikt (verklaring DVZ, vraag 6), dat zijn moeder Djiboutiaanse is en dat zijn vader Eritreër is (verklaring DVZ, vraag 13). Maanden later, op 10 januari 2017, vulde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in. Ook deze vragenlijst vermeldt bij "*Staatsburgerschap(pen)*" enkel "*Djibouti*".

2.4.4. Waar verzoeker tijdens zijn gehoor meende dat er vertalingsfouten gebeurde, dat hij enkel zou hebben gezegd dat hij en zijn moeder Djiboutiaanse paspoorten hadden maar geenszins de nationaliteit (gehoor, p. 4, 9), merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 augustus 2018 (schriftelijke verklaring na confrontatie met zijn visumaanvraag), op 23 augustus 2016 (verklaring DVZ) én op 10 januari 2017 (vragenlijst DVZ) telkens aangaf de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben en dat hij bij het afleggen van deze verklaringen werd bijgestaan door drie verschillende tolken. Het volstaat niet om, na confrontatie met een tegenstrijdigheid, louter te stellen dat bepaalde verklaringen verkeerd vertaald werden, en daarbij nog door drie verschillende tolken, temeer gezien de "*Verklaring DVZ*" en de vragenlijst hem in het Afar werden voorgelezen, dat hij de mogelijkheid kreeg opmerkingen te maken en correcties aan te brengen en dat hij vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

2.4.5. Verzoeker kan tijdens zijn gehoor ook geenszins uitleggen hoe hijzelf, zijn moeder, zijn vader, hijzelf én zijn broer en zus allen Djiboutiaanse paspoorten konden verkrijgen, zonder deze nationaliteit te bezitten. De stelling in het verzoekschrift dat er "*met geld en invloed*" veel gekocht kan worden en dat zijn vader ook voor verzoeker een Djiboutiaans paspoort regelde om zijn vlucht mogelijk te maken, strookt niet met verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij aangaf niet te weten waarom zijn vader hem op 15-jarige leeftijd meenam naar het consulaat in Jeddah om een Djiboutiaans paspoort te gaan halen (gehoor, p. 10), noch met de gegevens in het administratief dossier waaruit blijkt dat het paspoort op 20 maart 2014 afgegeven werd, toen verzoeker 19 jaar was, en dat hij meer dan twee jaar later pas het visum voor Spanje bewoog om Saoedi-Arabië te verlaten. Uit zijn verklaringen volgt tevens dat verzoeker zijn Djiboutiaans paspoort reeds aanvraag voordat zijn Saoedische verblijfsvergunning, Iqama, vervallen was (gehoor, p. 17). Dient nog te worden opgemerkt dat de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker in Saudi-Arabië geboren is maar "*er nooit verblijfsrecht [heeft] bekommen*" tegenstrijdig is met zijn verklaringen, waar hij meermaals melding maakt van een Saoedische verblijfsvergunning/residentiekaart, Iqama, die jaarlijks werd vernieuwd (gehoor, p. 17, 26, 30).

2.4.6. Gelet op verzoekers aanvankelijke leugenachtige verklaringen, gelet op het feit dat hij nadien (schriftelijk) toegaf te hebben gelogen over zijn identiteit en nationaliteit en gelet op zijn latere veelvuldige en op verschillende tijdstippen afgelegde verklaringen de Djiboutiaanse nationaliteit te

bezitten, kan geen geloof worden gehecht aan zijn bewering tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij enkel over de Eritrese nationaliteit beschikt (gehoor, p. 7-8).

2.4.7. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij via zijn vader (ook) over de Eritrese nationaliteit beschikt. Verzoekers vader is op 5 jarige leeftijd in 1974 - de geboortedatum op de identiteitskaart - vanuit het gebied Rahayto in Eritrea naar Djibouti is gevlucht. Verzoekers vader had toen de Ethiopische nationaliteit aangezien Eritrea een onafhankelijke staat was maar een deel van Ethiopië. Verzoeker verklaart dat aangezien zijn vader Afar was die in Eritrea, Ethiopië alsook in Djibouti woonachtig zijn (zie administratief dossier) heeft hij een Djiboutiaans paspoort verkregen. Aldus in zoverre verzoekers vader ooit een andere nationaliteit had bij de geboorte dan kan het niet de Eritrese geweest zijn. Verzoekers vader slaagde erin vanuit Djibouti slaagde een werkvisum te regelen voor Saoedi-Arabië en is met een Djiboutiaans paspoort vertrokken. Hieruit kan enkel blijken dat verzoekers beide ouders de Djiboutiaanse nationaliteit hebben. De op het Commissariaat-generaal neergelegde Eritrese identiteitskaart van - beweerdelijk - zijn vader is slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat een fotokopie door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Bovendien stelt de informatie in het administratief dossier dat dergelijke identiteitskaarten makkelijk te vervalsen zijn. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde gemeenschapskaart van zijn vader is evenmin een bewijskrachtig stuk, daar verzoeker slechts beweert maar niet aantoon dat deze persoon zijn vader is en het bovendien een gedateerd stuk betreft dat makkelijk te vervalsen is.

2.4.8. Hoe dan ook kunnen dergelijke documenten van beweerde familieleden verzoekers eigen Eritrese afkomst niet bewijzen, noch zijn Djiboutiaanse nationaliteit ontkrachten.

2.4.9. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde steunbrief van de beweging "*Eritrean Afar State in Exile*" betreft een duidelijk gesolliciteerd document, opgesteld door iemand die verzoeker noch zijn levensloop kent. Zo vermeldt het stuk dat verzoeker een van de duizenden Eritrese Afar zou zijn die leed onder de agressie van de Eritrese overheid in Asmara, terwijl verzoeker zelf beweerde nog nooit in Eritrea te zijn geweest (gehoor, p. 19).

2.4.10. Dat verzoeker zich bedient van stukken met een leugenachtige inhoud, louter en alleen om in het kader van zijn asielpcedure zijn beweerde Eritrese afkomst te staven, blijkt ook uit de bij aanvullende nota neergelegde "*verklaring waarin staat dat cliënt lid was van de Eritrean Nahda Party (ENP)*" en "*zijn lidmaatschapskaart*" van ENP. De verklaring vermeldt immers dat verzoeker "*joined the party in 2015 and still participating in many activities of the Party*", terwijl verzoeker hiervan op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte en hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs uitdrukkelijk ontkende actief te zijn in een organisatie, vereniging of partij (vragenlijst DVZ, vraag 3.3). De lidmaatschapskaart is overigens slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat een fotokopie door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is, en daarenboven niet vertaald, waardoor het bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging wordt genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.4.11. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.12. De Raad stelt nog vast dat verzoeker zelf geen enkele vrees aanbracht ten aanzien van Djibouti, hoewel hem expliciet gevraagd werd waarom hij niet naar Djibouti zou kunnen gaan ("*Ik weet niets van Djibouti. Alles wat we ervan hebben, is het paspoort. Het is niet mijn land. Het is niet waar ik hoor.*"; gehoor, p. 37). Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker niet geboren is in Djibouti, er nog nooit geweest is, er geen enkel sociaal netwerk heeft en er volledig aan zijn lot dreigt te worden overgelaten, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker een Djiboutiaans paspoort heeft, waarin wordt aangegeven dat hij de Djiboutiaanse nationaliteit heeft van bij zijn geboorte. Eventuele (louter hypothetische) socio-economische moeilijkheden maken geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade uit.

Bovendien kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker wél besliste om naar Europa te reizen, waar hij ook nog nooit geweest was en waar hij evenmin over een sociaal netwerk beschikte.



2.4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden Eritrese nationaliteit en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

## 2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoot noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Eritrea. Verzoeker toont immers niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.5.2. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoot, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.5.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. De Raad kan uit de elementen van het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoeker de Djiboutiaanse nationaliteit heeft. Verzoeker heeft niet gemeend elementen te moeten aanbrengen waaruit kan blijken dat hij ten opzichte van Djibouti zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## 2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK